

Розділ перший

Светр на мені був новий, вирви-око-червоний, страшнючий. На дворі стояло дванадцять травня, проте температура була десь на п'ять градусів вища за нуль. Протрусившись чотири дні у сорочках, я вирішила купити бодай щось на розпродажу — копирсатися у складених в коробки теплих речах не хотілося. Чиказька весна як вона є.

Сиджу в своїй офісній комірці, вдивляючись в екран комп'ютера. Писала сьогодні про зло в його наймаявішій формі. У Саут-Сайді чотирьох дітей віком від двох до шістьох років знайшли замкненими у кімнаті в товаристві пари сандвічів з тунцем й половини пляшки молока. Три дні вони отак копирсалися, мов курчата, в залишках їжі та власному лайні на ковроліні. Матуся пішла покурити і просто забула про них. Жодних ознак жорстокості: ані сигаретних опіків, ані поламаних кісток. Забудькуватість, та й годі. Я бачила ту матусю після арешту: Теммі Девіс, двадцять два роки, товста білявка з круглими, мов денця склянок, плямами рожевих рум'ян на щоках. Я легко могла уявити, як вона сідає на диван, підносить до губ металевий мундштук, затягується — і все плыве, де й поділися ті діти. Вона знову школярка,

хлопцям до неї ще не байдуже: гарненька тринадцятилітня істота з вологими губками і коричним льодяником, який вона смокче між поцілунками.

Чийсь живіт. Запах: цигарок, кави. Мій редактор, зморений Френк Керрі, перекотився з носаків на п'яти, риплячи шкіряними черевиками. Слина між зубами темна від тютюну.

— Як справи зі статтею, малá?

З мого столу стирчить гвіздок, і він причавив його пожовклим великим пальцем.

— Закінчую.

Тексту дюйми на три, а треба десять*.

— Добре. Добивай її та зайди до мого кабінету.

— Я просто зараз можу зайти.

— Добий її, відправ і тоді приходь.

— Гарзд. Буду за десять хвилин.

От як його тепер працювати без мого гвіздочка?

Він рушив геть з моєї комірки — кінець краватки теліпався в районі паху.

— Прейкер?

— Так, Керрі?

— Ти тільки добий її, чуєш?

Френк Керрі вважає, що мені потрібна тверда рука. Може, просто тому, що я жінка. А може, через те, що тверда рука мені таки потрібна.

Кабінет Керрі на третьому поверсі. Впевнена, Керрі біситься щоразу, як визирає з вікна і бачить

---

* Шпальти газетного тексту традиційно міряють дюймами у висоту; ширина шпальти, як правило, стандартна. — Тут і далі прим. пер.

за ним стовбур дерева. Хороші редактори стовбурів не бачать — під їхніми вікнами крони дерев, та й ті не розгедиш із двадцятого чи тридцятого поверху. Але офіс «Дейлі пост», четвертого найбільшого видання в Чикаго, розташований у передмісті та ще має куди рости. Наразі нам досить своїх трьох поверхів в оточенні крамниць, що торгують килимами й лампами. Цей район організовано забудували у 1961-1964 роках, причому забудовник назвав його на честь доньки, яка за місяць до здачі проєкту впала з коня і серйозно постраждала. «Аврора Спрингз», — сказав він, фотографуючись під новеньким знаком з назвою. Потім вся родина поїхала геть. Панна Спрингз, нині особа десь п'ятдесятьох років, здоровісінька — хіба що руки іноді крутить, живе собі у Флориді та що кілька років приїздить сфотографуватися під знаком зі своїм іменем, як її татусь колись.

Про її останній приїзд я навіть писала. Керрі від того аж казився, бо взагалі ненавидить побутописні статті. Читаючи текст, він насмоктався лікеру «Чемборд», і всенький кабінет потім пахтів малиною. Керрі пиячить тихо, але багато. Проте на стовбури дерев йому доводиться дивитися не через пиятику. Просто не щастить людині.

Зайшовши до його кабінету, я зачинила по собі двері. Цей кабінет геть не те, що я уявляла, коли думала про кабінет мого майбутнього редактора. Я мріяла про панельні стіни темного дубу та прозорі двері з написом «Головний редактор», крізь які буде видно, як ми до хрипоти сперечаємося про свободу

слова. Але кабінет Керрі у своїй ніякості більше схожий на лікарський — хоч провадь дебатити про публіцистику, хоч бери мазок, відмінності не буде.

— Розкажи мені про Вінд-Геп,— Керрі притискує ручку до притрушеного щетиною підборіддя, і я уявила, як на шкірі між тієї стерні лишається синій слід.

— Самісінький південь Міссурі, на кордоні з Теннессі й Арканзасом,— відповіла я, квапливо виловляючи з пам'яті відповідні факти. Керрі полюбляв дресирувати репортерів на предмет знання будь-якої більш-менш важливої, на його думку, теми — від статистики по вбивствах у Чикаго минулого року до народжуваності в окрузі Кук, а тут його щось потягло поговорити про моє рідне містечко — хоча я б ліпше не говорила.

— Засноване в роки Громадянської війни,— провадила я.— Стоїть на березі Міссісіпі, тому колись було річковим портом. Тепер головний промисел — забій свиней. Дві тисячі мешканців. Південні аристократи й біле бидло.

— І з котрих ти сама будеш?

— Бидло з аристократичної родини,— всміхнулася я. Він насупився.

— Що там в біса ото робиться?

Я примовкла, пригадуючи розмаїті лиха, що могли спіткати рідний Вінд-Геп. Це нещасливе місто: то автобусна аварія, то торнадо, як не силосна вежа вибухне, то маля в колодязі втопиться. Крім того, я трохи образилася. Я собі сподівалася — щоразу сподіваюся, коли Керрі мене викликає,— що він